

По площі йде дитя маленьке

Тетяна Булат

По площі йде дитя маленьке
Повз фотографій на алеї.
Ті кроки ніжками дрібненько
Відлунюють, немов в музеї.

З світлин — і погляди, й усмішки...
Навік застигли ті обличчя.
Кому за 20, більше трішки...
Вже дивляться із потойбіччя.

Пройшов недовго, зупинився
Перед портретом свого брата.
І на колінця опутився...
- *Як схожий братик ти на тата...*

Позаду плаче мати в тузі,
Від горя вся вона зігнулась.
- *Дивися — поряд твої друзі,
Що в бій пішли й не повернулись.*

*Ти знаєш, брате, дуже скоро
Я виросту й солдатом стану!
Тремтітиме від мене ворог!
Бо в мене сила, мов в Титану!*

*Я дітям покажу світлини,
Де друга витягнув із бою.
Їх дядько - то Герой країни!
Ми всі пишаємось тобою!*

*А як загину у руїнах,
За землю, брате, в ріднім краї,
Я знаю — ТАМ мене зустрінеш!
Обіймеш й поведеш до Раю.*